

Lasta Sanco: «Venim de famílies de pagesos i temporers, i en volem parlar»

Parlem amb la formació cerverina Lasta Sanco sobre el tercer disc, 'Renéixer'

Lasta Sanco | Juan Miguel Morales

El quartet cerverí **Lasta Sanco** amb arrels a Angola ha fet una declaració d'intencions per reivindicar amb orgull la seva pertinença a les Terres de Ponent. El tercer disc, *Renéixer* (Kasba Music, 2023), és el resultat de dos anys d'experimentació, amb una clara aposta per la fusió dels ritmes llatins i tribals, combinats amb l'electrònica i la connexió afrorap.

'Renéixer' té un significat prou explícit. Per què aquest títol quan presenteu el vostre tercer disc?

Bernardo Mazambi (veu): Perquè internament el grup ha patit un procés una mica dur, i ha estat com tornar a començar. Per culpa de la pandèmia i d'altres factors l'impuls que portàvem es va aturar. *Renéixer* és la plasmació dels nous **Lasta Sanco** que han sorgit de les cendres que va deixar el 2020.

En el vostre cas la pandèmia va ser un punt i a part?

B.M: Vam estar a punt de dissoldre la banda, però creiem molt en el projecte i el nou disc és el que ens fa sentir més orgullosos.

Des del principi heu reivindicat la vostra identitat lligada a les Terres de Ponent. Per quin motiu?

Dídac Prat (baixista): Cervera, la Segarra i les Terres de Ponent són el nostre territori i ens agrada reivindicar-lo. De vegades tenim un estigma i ens costa parlar del que és nostre, tot i que hi ha referents que arriben de Ponent i es fan virals, com la pel·lícula *Alcarràs*. Venim de famílies pageses i de temporers, aquesta és la nostra realitat i en volem parlar.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=ghf1Zn_QVDc

Però també hi ha lletres més reflexives des del punt de vista personal, que parlen de les emocions?

B.M: Quan escric una lletra em deixo portar molt per sensacions. Per exemple, "Tu i jo" és una cançó on m'identifico amb Cervera, amb el que hi he viscut i amb les històries que m'hi han passat. I també n'hi ha altres de més reflexives i ambigües, com "Dime", que vaig escriure en plena pandèmia. O "Bana", que és molt més alegre i parla dels records d'infància i de la rapidesa amb què passa el temps.

Hi ha una mica de por des de les Terres de Ponent a mostrar-vos tal com sou?

B.M: Hi ha el punt intermedi. D'una banda, ens queixem perquè ens sentim una mica abandonats, però, d'altra banda, hem de ser nosaltres els que potenciem el millor que tenim i n'hem de fer bandera. Les bales de palla, la fruita, les festes populars i els cargols són part del nostre ecosistema. Som de terres de secà i n'estem molt orgullosos, perquè a la nostra comarca de la Segarra, tot i ser molt petita, també hi passen moltes coses.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=nOzeT3yJms4>

En realitat els darrers anys ha crescut molt l'escena lleidatana en el vessant cultural i musical. Es podria dir que les Terres de Ponent estan de moda?

D.P: Sí, sí, totalment. I sobretot cal agrair la feina feta per David Lesan amb els discos recopilatoris *Estrats - Sons de Ponent* i l'impuls que ha representat la creació de la nova Casa de la Música de Lleida. Però tot això és nou, perquè a mi fins ara em pesava molt aquell tòpic de 'lleidatà, el pagès que fa riure'. Tot el que despuntava en el pla cultural anava englobat en aquesta imatge i apuntava en aquesta direcció. No cal dir ni noms ni grups, era el que hi havia.

Lasta Sanco vol dir 'última oportunitat' en esperanto. Per què no us heu animat a cantar en aquesta llengua universal?

B.M: Hem posat paraules i frases d'esperanto en algunes cançons del disc, però res més. És un debat que tenim al calaix però de moment el tenim apartat. Ens vam posar aquest nom per la força que desprèn i pel missatge d'unir pobles.

En canvi heu seguit combinant català, castellà i lingala.

B.M: Sí, però ho hem potenciat encara més. El disc és sobretot en català, el lingala hi és més present i només hi ha dos temes en castellà.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=CpiLPhZIXjs>

A diferència d'"Elonga Ya Ngo" (Coopula, 2020), gravat a Buchonera amb Tomàs Robisco, aquest s'ha fet a casa. Per què?

D.P: L'hem fet a Cervera, al menjador de cal tècnic de so, Manel Pedrós. Gravar a Buchonera va ser un aprenentatge i ens agradaria repetir-ho, però la logística és complexa, sobretot l'econòmica. És un disc molt nostre i amb un altre enfocament.

Musicalment, a les cançons hi ha una fusió entre les sonoritats tribals, llatines i electròniques.

B.M: Totalment, i més des que Pau Terribas forma part de la banda, perquè domina molt la percussió llatina i en directe s'ha notat una diferència espectacular. Jo toco amb una companyia de percussió, no soc un erudit però escolto molta música, i a més tinc la sang africana que aporta molt i és un dels senyals d'identitat del grup.

I també heu fusionat hip-hop amb música africana.

B.M: No ens tanquem a res. En aquest disc hi ha una clara connexió amb l'afrorap, però també amb el funk brasiler. Cada cançó ens ha portat cap a diferents sonoritats.